

* * * * *

Дивним світом зачаровані поля,
Синім мороком укрилася земля,
Вітер диха на волошкові пруди.
У безодню снів поринули сади...

Я в самотності не знаю, з ким і де
Моя зірка тихий вечір проведе
І в яких ми розминулися краях,
І зустрітися нам в світі де і як?

Відтепер, куди я тільки не піду,
Я її шукаю всюди – не знайду.

Я шукав її в примхливості ночей,
В незбагнено-ніжнім погляді очей,
В світлі зір, в таємних сполохах надій,
В жовтім листі нездійснених моїх мрій...

Я піду рясним туманом навмання
Серед сумного осіннього вбрання,
Де шепоче листопад душі: «Не плач!»,
Де останнє її лагідне «пробач»...

Розбентежить барви ночі саксофон.
Наче долі вічний поклик мій полон.
І мелодія полине за моря
В казку нашого світання, мов зоря...